

[C. C. Heilesen.]

haabe, at de Bestræbelser, der nu er fremme for at nedsætte Gebyrerne, maa have stemt dem mildere, der i Udvalget ikke har været at formaa til at gaa til Ændringsforslagene:

Jeg vil derfor anbefale, at man stemmer for det under Nr. 54 stillede Ændringsforslag, der hindrer, at Retsplejen paa denne Maade yderligere fordyres — ganske bortset fra, at Lovforslagets Formulering, der paalægger Højesteret i hver enkelt Sag at træffe særskilt Bestemmelse om Betaling af de paagældende Udgifter, i hvert Fald er lidet hensigtsmæssig og i Praksis vil virke besværlig.

Angaaende Foretagelse af Eksekution ved Sognefogder skal jeg blot sige, at det Resultat, hvortil man er kommet: at man bliver staaende ved Ændringsforslag Nr. 69, hvorved man begrænser de i Lovforslaget foreslaaede 400 Kr. til 200 Kr., formentlig ikke vil kunne mødes med afgørende Betænkelighed, og jeg skal derfor anbefale, at man stemmer for dette Ændringsforslag.

Større retsplejemæssig Interesse knytter der sig til Ændringsforslagene Nr. 71 og 72 om det saakaldte beneficium competentiae eller Transg-Beneficium. Det er allerede nævnt her, at Lov Nr. 59 af 18. Marts 1925 om Ændring i Lov om Rettens Pleje bestemmer, at Retsplejelovens § 509, 1ste Stykke, affattes saaledes:

„Udlæg kan ikke gøres i de for Skyldneren og hans Husstand fornødne Gangklæder, Linned, Senge, Sengklæder og heller ikke i andet Indbo, for saa vidt dette efter Forholdene er nødvendigt til Opretholdelse af et tarveligt Hjem for Skyldneren og hans Husstand og ikke kan vurderes til et højere Beløb end 150 Kr. for enlige Personer og 500 Kr. for Familieforsørgere.“

Det, som Ændringsforslag Nr. 71 gaar ud paa, er to Ting: for det første at nedsætte de nævnte Beløb 150 og 500 Kr. til henholdsvis 125 Kr. for enlige Personer og 400 Kr. for Familieforsørgere. Heroverfor skal jeg i og for sig ikke gøre nogen særlig stærk Indvending, idet det forekommer mig ikke at kunne bestrides, at der under Hensyn til den Forandring, der er sket med Kronens Værdi, siden Loven af 18. Marts 1925 blev gennemført, ikke i saa Henseende kan gøres nogen afgørende Indvending gældende.

Men saa siges der endvidere, at for saa vidt angaar Udlæg for Skatter og andre Afgifter til det offentlige, skal det paagældende Beløb fastsættes til henholds-

vis 75 Kr. og 200 Kr. Det er med Hensyn herpaa, jeg har stillet Underændringsforslag Nr. 72, fordi jeg ikke kan erkende, at de Humanitetshensyn, der har affødt Regelen, ikke lige saa vel skulde gøre sig gældende for Stats og Kommunes Vedkommende som for de private. Det forekommer mig ret urimeligt, at Stat og Kommune, naar de med Rette paalægger de private at tage de Humanitetshensyn, der er udtrykt deri, at man undtager de paagældende Vurderingsbeløb fra Udlæg og Udpantning, saa ikke selv ogsaa skulde tage de samme Hensyn — det offentlige er da ogsaa interesseret i, at Borgerne ikke berøves alt, saaledes at de mister deres Selvopholdelsesdrift og falder det offentlige til Byrde.

Jeg vil derfor ud fra disse Synspunkter anbefale, at man stemmer for det af mig stillede Underændringsforslag Nr. 72.

Saa er der endelig en sidste Gruppe af Ændringsforslag, nemlig Gruppen fra Nr. 83 og Ændringsforslagsrækken ud, der i det væsentligste vedrører sigtedes Stilling under en Straffesag. Ogsaa herom kunde der jo være en Række Bemærkninger at gøre, men imidlertid skal jeg indskrænke mig til særlig at dvæle ved Ændringsforslag Nr. 92, idet dette Ændringsforslag er en Imødekommen af mine Udtalelser ved første Behandling om Politiets Afhøring af sigtede udenfor Retten.

Jeg kunde have ønsket at gaa videre — dog ikke saa vidt som den ærede Ordfører nævnte, saaledes at der i alle Tilfælde, naar nogen sigtes, straks skulde beskikkes en Forsvarer —, men jeg kunde have ønsket, at man havde ændret Bestemmelsen i Retsplejelovens § 731 under Punkt a, der kun giver Adgang til at beskikke en Forsvarer, naar sigtede undergives Varetægtsfængsel som sigtet for en i den offentlige Mening vanærende Handling og ikke tidligere for saadan Handling har været anset med Straf uden at have faaet Æresoprejsning, saaledes at naar nogen sigtes for en i den offentlige Mening vanærende Handling og ikke tidligere har været anset med Straf for en i den offentlige Mening vanærende Handling uden at have faaet Æresoprejsning, han saa havde faaet Adgang til at faa en Forsvarer, selv om han ikke undergives Varetægtsfængsel, idet jeg tillægger det overordentlig stor Betydning for Gennemførelsen af den moderne Retsplejes Aand, for Afskaffelsen af Inkvisitionsprincippet, at der ogsaa under Politiafhøringer er en Forsvarer til Stede.